

„lois“, fordi disse Anordninger skulle gives af Kongen alene, og ikke umiddelbart af den lovgivende Magt herhjemme, skal Colonialraadet, inden de træde i Kraft, være hørt iforveien. Hs. Majestæt skulde da, efter at have modtaget Colonialraadets Betænkning, uden videre kunne give en særlig Anordning, hvorved de for Moderlandet gjældende Love udvides til disse Besiddelser, og med Hensyn til Anordningerne under Littr. a vil der findes at være tilføiet den nærmere Betingelse, at de i Henseende til Grundsætninger ikke maae være afvigende fra Moderlandets tilsvarende Love, men derimod nok med Hensyn til Enkelthederne, hvilket jo ogsaa er uundgaaeligt. Det er overensstemmende med hvad der hidtil har fundet Sted, forsaavidt der hidtil i Regelen ikke er givet nogen Anordning for Moderlandet Anvendelse paa Vestindien, førend først Generalgouverneuren og den vestindiske Colonialregjering, som stod ham ved Siden, havde haft Leilighed til at yttre sig, og hvor der var Anledning dertil opfordrede disse Autoriteter atter Borgerraadene paa de forskjellige Der til at afgive deres Betænkning, og dette raadgivende Materiale blev da hjemsendt Moderlandet, og først derefter tog man Bestemmelse om, hvorvidt de for Moderlandet gjældende Anordninger eller Love skulde udvides til Colonierne, og det skee da med saadanne Modificationer, som de coloniale Forhold gjorde nødvendige. Det ligger imidlertid i Sagens Natur, at det ofte kunde være Gjenstand for Tvivl, hvorvidt en Modification, som Regjeringen har foretaget i en for Moderlandet given Lov ved at udvide den til Colonierne, kunde ansees for at være afvigende fra Grundsætningerne eller ikke. For nu i denne Henseende at forebygge al Tvivl og med Bestemthed at betegne den Fremgangsmaade, der vil være at bruge, vil det i § 2, 2den Paragraph, findes bestemt, at „for saavidt disse Anordninger indeholde Afvigelser“ — om det endog saa kun er med Hensyn til et eneste Ord — „blive de og Colonialraadets derover afgivne Betænkning at fremlægge paa den nærmest paafølgende Rigsdag. Nu har man ikke tænkt sig, at det var nødvendigt, fordi der foreslaaes en hvilken som helst Afvigelse, f. Ex. om der skulde staae Gouverneur istedetfor Amt-

mand, at der derfor strax skulde behøve at finde en Døftelse Sted med Rigsdagen, hvilket da ifølge vor engang vedtagne parlamentariske Orden ikke kunde føre til noget Resultat, uden der gaves en Lov, og det er derfor foreslaaet, at man skulde blot fremlægge dem for Rigsdagen, og der er tilføiet: „skeer der ingen Indsigelser, eller føre de fremsatte Indsigelser ikke til nogen Forandring ved Lov, staaer vedkommende Anordning ved Magt“. Derved har Regjeringen nemlig tænkt sig, at det kunde være muligt, at naardisse Anordninger bleve fremlagte paa Thingets Bord, enkelte Medlemmer kunde gennemgaae dem, eller maaskee endog saa de forskjellige Thing finde sig foranledigede til at nedsette Udvalg til at gennemgaae dem. Hvis der da fremkommer Indsigelser eller Tvivl ved de enkelte Anordninger, kunde disse Indsigelser og Tvivl bringes under en eller anden Form til Forhandling i Thingene, det være sig nu enten som Gjenstand for Interpellation eller paa anden Maade. Findes da Tvivlen fjernet ved de Dplysninger, som gives fra Regjeringens Side, saa behøves der ikke nogen videre Beslutning, man behøver da kun ligefrem at gaae over til Dagsordenen, og den coloniale Anordning staaer da ved Magt. Finder man derimod Tvivlsgrundene, findes Regjeringens Dplysninger ikke tilstrækkelige, kort sagt, vil man gaae videre med Sagen, saa indtræder ligefrem det Moment, som omhandles i § 3, nemlig Moderlandets Legislatur overordnede Stilling, saa maa Sagen bringes, paa en Maade, som vor nærværende parlamentariske Orden tilstrækkelig hjemler, til Forhandling her, og det vil da vise sig om Forhandlingerne i deres endelige Resultat føre til en forandret Beslutning med Hensyn til Anordningen. Kommer det dertil, saa kan denne Beslutning kun finde sit Udtryk ved en Lov, og saa kommer da det Tilfælde, hvor Moderlandets Legislatur kan ifølge § 3 komme til at skride ind i et Tilfælde efter sit eget Skjøn, hvor den, som ellers i Almindelighed, kunde overlade det til Kongens Afgjorelse. Men det er jo rigtignok en Selvfølge, at det, forat Moderlandets Legislatur skal komme til at indskride, maae være Legislaturens samtlige Bestanddele, og Hans Majestæt Kongen vil